

Scouting in Suriname

Dokter Rademaker, destijds directeur van 's Lands Hospitaal te Paramaribo, werd de grondlegger van Scouting in Suriname toen hij met een aantal jongens de *Eerste Padvindergroep* oprichtte. Zoals de Eerste Amsterdamse Groep droeg de Eerste Surinaamse ook de Paarse Das. De groepsnaam werd de *Paarse Dassers*. Er werden nog meer groepen gevormd. Groep 2 de *Oranje Dassers*, groep 3 de *Blauwe Dassers*, en later kwamen daar nog de *Rode Dassers* en de *Gele Dassers* bij. Op 29 juli 1924 vond in theater Thalia de officiële oprichting van het Surinaamse Scouting plaats.

De Belofte werd afgelegd door 107 verkenners. Tot dezen behoorden de latere laatste Gouverneur en eerste President van de Republiek Suriname Drs. Johan Ferrier, de gebroeders Tjong A Jong, Hans Nahar, later een top voetballer en vele anderen die het tot hoge posities zouden brengen. In die periode wapperde in Suriname nog de Nederlandse Driekleur en de groepen vormden samen het District Suriname van de *Vereeniging de Nederlandsche Padvindereij*, beter bekend als de *NPV*.

In 1937, vlak na de 5de Wereldjamboree te Vogelenzang, nam het Nederlandse Episcopaat het besluit dat haar gelovigen geen deel meer mochten uitmaken van organisaties waarvan de leiding niet voor 100% uit katholieken bestond. Ondanks hun protesten moesten vele groepen en vele individuele padvindereijers de NPV verlaten en werd de KV de *Katholiek Verkenner* opgericht. In Suriname gaf Monseigneur van Roosmalen, de toenmalige apostolische vicaris van Suriname het sein en op 11 februari 1938 werd de *KVS* opgericht, de *Katholieke Verkenner Suriname*. Aanvankelijk bestond deze uit één groep, de *Petrus Dondersgroep*. Nu had iedere parochie wel een jongensclub die niet tot het NPV District Suriname behoorde maar wel onderdelen van Scouting in hun programma hadden. Deze losse groepjes werden nu omgevormd tot *KVS groepen*.

Tijdens de Duitse Bezetting van Nederland (1940-1945) moesten zowel het *NPV District Suriname* als de *KVS* geheel op eigen benen staan. Na de Bevrijding van Nederland werden de banden weer aangehaald. In wederzijds overleg tussen de NPV en haar Surinaamse tak werd in 1964 besloten dat de Suriname Padvinderij zelfstandig zou worden. Op 27 december 1964 werd de *SPV*, de *Surinaamse Padvindereij Vereniging* opgericht met Baltus Oostburg als eerste Hoofdcommissaris. De Wereldorganisatie WOSM erkent echter per land maar één Nationale Scouting Organisatie.

Besloten werd evenals in Nederland een *Nationale Padvindereij Raad* op te richten waarin de top van de *SPV* en de top van de *KVS* samenwerkten en die dan ook in 1968 door de Wereldbeweging werd erkend. Op St Joris dag 23 april 1972 kwam, na

Boy Scouts van Suriname

langdurig onderhandelen, tot een fusie van de SPV en de KVS en ontstond *Boy Scouts van Suriname*.

Na de Tweede Wereldoorlog was het niet netjes meer om koloniën te bezitten en vele kregen dan ook hun onafhankelijkheid. Nederland, dat zich had verzet tegen de onafhankelijkheid van Nederlands Oost-Indië maar tenslotte toch Indonesië moest erkennen, knutselde aan een regeling voor Nederlands West-Indië en als eerste kwam Suriname aan de beurt. De onafhankelijkheid werd het land en volk als het ware door de strot geduwd. Niet iedereen wilde dit en meer dan 1/3 van de Surinaamse bevolking vertrok voor de onafhankelijkheid, met het Nederlandse paspoort, naar Nederland, waar de *Tweede Republiek Suriname* ontstond, o.a. in de Bijlmermeer bij Amsterdam. Naderhand zouden nog velen volgen.

Op 6 januari 1973 vond in Nederland de fusie plaats van de NPV, KV, NPG en NG. *Scouting Nederland* ontstond. Doordat Minister Marga Klompé dreigde de subsidiekraan dicht te draaien als deze fusie niet snel plaats vond, werkte men jammer genoeg wat overhaast en het geheel deed aanvankelijk nog al chaotisch aan omdat de voorbereidingstijd te kort was. Men had vele zorgen en de banden met de *Boy Scouts van Suriname* leden hieronder. De Surinaamse Padvinders, met hun 25 groepen, voelden zich - terecht - wat in de steek gelaten.

Op 25 november 1975 werd de Nederlandse vlag in Paramaribo voor de laatste maal gestreken en werd de Surinaamse gehesen. *Boy Scouts van Suriname* was nu de NSO van een onafhankelijk land.

De onafhankelijkheid, die voor sommigen eerst zo aantrekkelijk leek, had te kampen met kinderziekten, met staatsgrepen en economische neergang. De Surinaamse gulden, die voor de onafhankelijkheid twee Nederlandse guldens waard was, verloor deze waarde zeer snel. Zo werd het moeilijk om de contributie aan de Wereldbeweging te betalen en als buitenstaanders niet hadden ingegrepen door deze te voldoen, dan was de Beweging waarschijnlijk van de Wereldledenlijst afgevoerd.

Men was ook niet meer instaat in het buitenland insignes te kopen. Zo werden in eigen beheer een primitief Wereldinsigne en Welpeninstallatieteken gedrukt alsmede het Verenigingsnaambandje.

Toen, na de val van het Communistische Blok, in Oost en Centraal-Europa en in Afrika Scouting weer herleefde besloten de West-Europese Verzamelaars van Scouting Insignes geen geldelijk steun te verlenen doch de herrezen organisaties uit te nodigen insignes te ontwerpen. Deze werden dan op kosten van de Verzamelaars vervaardigd en gratis verstrekt. Ook Suriname kon hiervan gebruik maken en kreeg

5000 Verenigingsnaambandjes. Deze werden door Rine Tjong A Jong in Amsterdam in ontvangst genomen en door haar afgeleverd in Paramaribo.

In 1964 vierde het NPV District Suriname haar veertig jarig bestaan met het Bigi Kroetoe (Grote Bijeenkomst) Kamp op een terrein bij het vliegveld Zanderij. Hieraan namen ook Scouts deel uit de omringende landen zoals Brits en Frans Guyana, Trinidad, de Nederlandse Antillen, de Verenigde Staten en Nederland. Vele van die kampen zouden nog door de SPV, die in december van dat jaar ontstond, worden gehouden.

Ter gelegenheid van het 75-jarig bestaan van Wereldscouting werd 1982-1983 door de Verenigde Naties uitgeroepen tot het *Year of the Scout*. De Surinaamse Posterijen lieten toen nog postzegels drukken en gaven deze serie uit:

In 1974, ter gelegenheid van het 50-jarig bestaan, organiseerde de SPV de *5e Caribbean Jamboree* te Tourtonne IV en in 1984, bij het 60-jarig bestaan, de 8ste te Cola Kreek. Alle Caribische Scoutingorganisaties namen hieraan deel. Ook de Posterijen kwamen weer in actie en gaven postzegels uit:

De Padvindsters kwamen betrekkelijk laat tot ontwikkeling in Suriname. Voor zover meisjes en vrouwen belangstelling hadden of mochten hebben was hun aantal beperkt en trokken zij meestal op met de jongens om vervolgens welpenleidsters te worden. Hier speelden de godsdiensten in dit multiraciale land een grote

rol. Noch de katholieke, noch de moslingemeenschap had er behoefte aan dat hun meisjes zelfstandige vrouwen zouden worden en hadden dus geen behoefte aan Guiding.

Overigens gold het verbod van Scouting voor Meisjes, afgekondigd door het vooroorlogse Nederlandse Episcopaat, ook voor Suriname. Pas in mei 1947 werd het *Surinaamse Padvindsters Gilde* opgericht in nauwe samenwerking met en als onderdeel van het *Nederlandse Padvindsters Gilde*. De (katholieke) *Gidsen Suriname* werden in augustus 1948 officieel opgericht. Samen vormden de organisaties de *Surinaamse Padvindsters Raad* en dit instituut werd in 1972, tijdens de 21ste WAGGS Wereldconferentie in Toronto (Canada) als Associate Member opgenomen.

In 1972-1973 toen in Nederland de fusie van de vier scoutingorganisaties werd voorbereid en op 6 januari 1973 tot stand kwam, werden - vooral na de Onafhankelijkheid van 25 november 1975 - de banden met Suriname te plotseling los gelaten. De meisjesorganisaties zochten en vonden toen steun bij de Britse Girl Guides. In 1987 vierde het 'Surinaamse Padvindsters Gilde' haar 40ste verjaardag en gaf de PTT deze serie postzegels uit.

Voor, tijdens en na de Onafhankelijkheid in 1975 kwamen duizenden Surinamers met hun Nederlandse paspoort naar Nederland. Daaronder moeten padvinders geweest zijn maar deze sloten zich veelal niet aan bij Nederlandse groepen. Wel ontstond er een landelijke *Kring van Surinaamse Oud Padvindsters*, die zich echter niet aansloot bij de Nederlandse Oud-leden organisatie de *Vereniging Vrienden van Scouting [VVS]*. Eén van de oorzaken was dat het programma van het Surinaamse Scouting nog geheel gebaseerd was op dat van de

oude NPV en dat van Scouting Nederland inmiddels zo was aangepast aan de eisen en mogelijkheden van de tijd, dat de Surinaamse Padvindsters zich daartoe niet aange trokken voelden. Wel vroeg men in Suriname om de oude NPV handboeken en insignes die niet meer werden gebruikt in Nederland en vele dozen vol werden naar Suriname gezonden.

Toen vroeg men ook om instrumenten voor een drumband. Het NPV District Amsterdam had altijd een zeer goede Drumband gehad, die onder leiding stond van Hopman Johan Schade. Na de fusie was de belangstelling hiervoor tanende en tenslotte

veranderde het karakter van de band en werden de instrumenten opgeslagen op een Amsterdamse zolder. Toen Suriname er om vroeg werd het instrumentarium in het begin van de negentiger jaren per container naar Paramaribo gezonden. En daar worden ze ook gebruikt, wat blijkt uit onderstaande foto.

Het onderstaande werd overgenomen uit het dagblad *Times of Suriname* van zaterdag 21 augustus 2004.

“SAN FERNANDO - TRINIDAD. Met een prachtige Drumbanddemonstratie tijdens de Caribbean Evening van het National Patrol Camp in San Fernando en een kleurrijke presentatie van de Surinaamse bevolkingsgroepen hebben de Surinaamse verkenners een stukje rijke Surinaamse cultuur getoond en het publiek van San Fernando volledig onder de indruk gebracht.

Met beperkte middelen en in korte tijd hebben de Surinaamse verkenners weer eens het verkennersmotto ‘Weest Paraat’ waargemaakt.

Tijdens de Caribbean Evening deze week werden de verkenners gedurende het National Patrol Camp in San Fernand in de gelegenheid gesteld hun land en cultuur aan het publiek te presenteren. De Surinaamse Verkenners openden het culturele programma met een imponerende, spetterende drumbanddemonstratie. Deze werd door de samengestroomde bevolking van San Fernando en de mede kampeerders uit Guyana, Frans Guyana, Grenada, Guadeloupe, St Vincent/Grenadines en de Nederlandse Antillen met luid applaus beloond.”

Riane de Haas-Bledoeg.

© Els Jap A Joe - Kroonenberg, Paramaribo, augustus 2004.

© Piet J. Kroonenberg, Amsterdam, augustus 2004.